

Uctívání Boha.

Lze klidně říci, že člověk ještě vůbec neporozuměl pro něj nutné samozřejmosti uctívání Boha a ještě méně ji prováděl. Pozorujte jednou uctívání Boha, jak se doposud provádí! Vždyť se zná jen prosba, nebo ještě lépe řečeno žebrota! Jen tu a tam dochází konečně také jednou k tomu, že stoupají děkovné modlitby, které skutečně proudí ze srdce. To jsou však veliké výjimky vždy jen tehdy a tam, kde člověk zcela **neočekávaně** dostane zvláštní dar nebo je **náhle** vysvobozen z velkého nebezpečí. Neočekávané a náhlé přiměje ho k tomu, aby se vůbec někdy vzmohl k modlitbě díky. Mohou mu padat nezaslouženě do klína také ty nejohromnější věci, a přece ho nikdy nenapadne nebo jen velmi zřídka pomyslet na dík, jakmile všechno probíhá klidným a normálním způsobem. Je-li jemu i všem, které miluje, darováno nápadně stálé zdraví a nemá-li žádné pozemské starosti, tak se jen sotva zmůže k nějaké opravdové modlitbě díky. Aby v sobě vyvolal silnější cit, je třeba u člověka žel vždy zcela **zvláštního** impulzu. Daří-li se mu dobře, dobrovolně se k tomu nikdy nevzchopí. Má to snad tu a tam na jazyku nebo jde také do kostela, aby v příležitostně mumlal modlitbu díky, avšak vůbec ho nenapadne, aby byl při tom s celou svou duší, třeba jen na jedinou minutu. Jen když k němu přistoupí skutečná nouze, **pak** se velmi rychle rozpomene, že přece existuje někdo, kdo mu je schopen **pomoci**. Úzkost žene ho k tomu, aby konečně také jednou koktal modlitbu! A to je pak přece vždy jen prosba, ale žádné uctívání.

Takový je člověk, který se ještě pokládá za **dobrého**, který

se nazývá věřící! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Postavte si před svůj zrak sami jednou konečně tento žalostný obraz! Jak se jeví při správném pozorování vám, lidem! Avšak jak mnohem žalostněji stojí takový člověk před svým Bohem! Je to však žel skutečnost! Můžete se točit nebo obracet jak chcete, zůstává při těchto skutečnostech, jakmile se jednou namáháte jít k podstatě věci za vynechání jakéhokoliv přikrašlování. Musí vás při tom přece něco stísnit; neboť ani prosby, ani dík nepatří k uctívání.

Uctívat znamená **ctít!** Toto však skutečně nenajdete na celé této zemi! Pozorujte jednou svátky nebo slavnosti, které mají sloužit ke cti Boží, kde je jednou výjimečně upuštěno od proseb a od žebrání. Jsou tu oratoria ¹⁾! Vyhledejte pěvce, kteří zpívají k uctívání Boha! Pohleďte na ně, když se k tomu připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí vykonat něco, aby se tím **lidem** zalíbili. Bůh je jim při tom značně lhostejný. Právě On, jemuž to přece má platit! Hleďte na dirigenta! Žádá si potlesk, chce lidem ukázat, co umí.

Pokračujte pak dále. Pohleďte na hrdé stavby, kostely, katedrály, které stojí ke cti Boha ... mají stát. Umělec, architekt, stavitel usilují jen o pozemské uznání, každé město **pyšní** se těmito budovami ... ke cti pro sebe sama. Musí dokonce sloužit tomu, aby přitáhly cizince. Avšak ne snad k uctívání Boha, nýbrž aby místu plynuly peníze tímto zvýšeným ruchem! Jen touha po pozemské povrchnosti, kam se podíváte! A všechno za předstíraného uctívání Boha!

Snad tu a tam ještě existuje člověk, který se v lese snaží

povznést svou duši k výšinám, který při tom dokonce také letmo vzpomene velikosti Tvůrce veškeré té krásy kolem něj, a přece však stojícího daleko v pozadí. Při tom se mu otevírá duše, a přece však ne k jásavému vzletu do výše, nýbrž ... rozbíhá se doslova široce na všechny strany v blaženém požitku. Něco takového nesmí být zaměňováno s letem do výšin. Nelze to považovat za nic jiného než blaho labužníka u bohaté hostiny. Toto povznesení duše považuje se mylně za uctívání; a zůstává bezobsažným, blouzněním, **vlastním** pocitem blaha, který vnímající považuje za city díky ke Stvořiteli. To se děje čistě pozemsky. Také mnozí přírodní nadšenci považují právě toto opojení za pravé uctívání Boha a domýšlejí se v tom být daleko povzneseni nad jiné, kteří nemají možnost užívat tyto krásy pozemských útvarů. Je to hrubé farizejství, které má východisko jen ve vlastním blahu. Pozlátko, jemuž chybí jakákoliv hodnota. Až tito lidé budou jednou muset hledat poklady svých duší, aby je zužitkovali ke svému vzestupu, tak najdou v sobě schránku úplně prázdnou; neboť domnělý poklad byl jen opojení krásou, nic jiného. Chyběla jim opravdová úcta před Stvořitelem. —

Opravdové uctívání Boha neprojevuje se v blouznění, v mumlání modliteb, v žebrání, klečení, ve spínání rukou, ani ne v blaženém rozechvění, nýbrž v radostném **činu!** V jásavém přitakání tomuto pozemskému bytí! Vychutnat každý okamžik! Vychutnat znamená využít. Využít zase ... prožít! Přece však ne v zábavě a tanci, ne v promarnění času, které poškozují tělo i duši, jež vyhledává a potřebuje rozum jako vyrovnaní a vybičování svého působení, nýbrž v pohledu vzhůru ke Světlu a v **takovém chtění**, které jen podporuje a povznáší **všechno** jsoucí ve stvoření!

K tomu patří však jako podmínka přesná znalost zákonů

Božích ve stvoření. Tyto mu ukazují, jak má žít, jestliže chce být zdravý na těle i duši, přesně mu ukazují cestu, která vede vzhůru k duchovní říši, avšak také ho nechají jasně poznat i hrůzu, která by pro něj musela nastat, jestliže by se těmito zákonům stavěl do cesty!

Protože zákony ve stvoření působí samočinně a živě, neúprosně a neposunutelně se silou, proti které jsou lidští duchové úplně bezmocní, tak je ve skutečnosti jen samozřejmé, že musí být nejnaléhavější potřebou každého člověka zcela rozpoznat tyto zákony, jejichž účinkům v každém případě zůstává skutečně bezbranně vydán napospas!

A přece je toto lidstvo tak omezené, že se snaží nedbale přejít přes tuto tak jasnou a prostou nutnost, přestože není nic zřetelnějšího! Lidstvu nepřijdou jak známo ty **nejprostší** myšlenky. Každé zvíře je v tom kupodivu chytřejší než člověk. Vpraví se do stvoření a je v něm podporováno, pokud se mu v tom člověk nesnaží zabránit. Člověk však chce panovat nad něčím, jehož samostatnému působení je neustále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti má za to, že již **vládne** silou, jestliže se naučil pro své účely používat jen malé výběžky záření nebo když ve zcela malé míře využívá účinků vzduchu, vody a ohně! Přitom nemyslí na to, že se při tomto poměrně stále ještě velmi malém využití musí nejprve **napřed** učit, pozorovat, aby již existující vlastnosti nebo síly využil v **jejich zvláštním druhu**. Musí se při tom snažit přizpůsobit, má-li mít úspěch! Jedině **on** sám! To není žádné panování, žádné pokoření, nýbrž sklonění se a vpravení do stávajících zákonů.

Člověk musel by při tom konečně vidět, že mu může přinést užitek jen učení se vřadit! Měl by v tom vděčně

pokračovat dál. Ale ne! Naparuje se a počíná si poté ještě domýšlivěji než předtím. Právě tam, kde se shýbá slouže také někdy Boží vůli ve stvoření a tím z toho má ihned viditelný užitek, snaží se to dětinsky postavit tak, jako by byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Nesmyslný postoj dosahující vrcholu vši hlouposti v tom, že tím míjí slepě skutečnou velikost; neboť při správném postoji byl by skutečným vítězem ... nad sebou samým a nad svou ješitností, protože by se ve správném osvětlení při všech významných vymoženostech nejdříve učil sklánět vůči stávajícímu. Jedině to bylo by mu ziskem. Jakýkoliv vynálezce a všechno skutečně veliké má své myšlení a své chtění vložit do stávajících přírodních zákonů. Co se chce vzepřít nebo zcela proti nim působit, to bude roztříštěno, rozdrceno a zničeno. Je nemožné, aby to někdy skutečně dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém, ne jinak je to s celým bytím člověka a ne jinak s ním samotným!

On, který má proputovat nejen tento krátký pozemský čas, nýbrž celé stvoření, k tomu nezbytně potřebuje znalost zákonů, jimž zůstává **celé stvoření** podrobena, ne jen každému pozemskému člověku viditelné nejbližší okolí! Nezná-li jich, tak bude zdržován a brzděn, zraňován, vržen zpět, nebo dokonce rozdrcen, protože ve své neznalosti nemohl jít s mocnými proudy zákonů, nýbrž se postavil tak falešně, že ho musely tlačit dolů místo vzhůru.

Lidský duch nejeví se velkým a obdivuhodným, nýbrž jen směšným, jestliže se tvrdošíjně a zaslepeně snaží odmítat skutečnosti, které denně **musí** poznávat všude v jejich účincích, jakmile je má použit jako základ nejen ve své činnosti a veškeré technice, nýbrž i pro sebe a svou duši! Má ve svém pozemském

bytí a působení **neustále** příležitost, aby viděl nezbytnou dovednost a stejnost všech základních účinků, jakmile se lehkovážně nebo zcela zlovolně neuzavře a nespí.

Není pro to v celém stvoření žádné výjimky, pro lidskou duši také ne! **Musí** se zákonům ve stvoření přizpůsobit, jestliže jejich působení má být pro ni podporující! A tuto prostou samozřejmost člověk doposud úplně přehlížel tím nejpovrchnějším způsobem.

Zdála se mu tak prostá, že poznat, co mu dává, se pro něj stalo tím nejtěžším. A tato obtížnost naplnění stala se po čase pro něj nemožnou. Tak stojí dnes před zkázou, před duševním zhroucením, které musí všechno jím zbudované rozdrtit!

Jen jedno může ho zachránit: Úplné poznání zákonů Božích ve stvoření. To jediné může ho opět přivést vpřed, vzhůru, a s ním všechno, co se v budoucnu bude snažit vybudovat.

Neříkejte, že vy jakožto lidští duchové nemůžete tak snadno poznat zákony ve stvoření a že se Pravda nedá lehce rozlišit od chybných závěrů. To není pravda! Kdo vede takovéto řeči, chce se tím snažit opět jen zastřít lenost, kterou v sobě skrývá, chce jen, aby se lhostejnost jeho duše nestala zjevnou, nebo se před sebou samým omlouvá k vlastnímu uklidnění.

To mu však nijak neprospívá; neboť každý lhostejný, každý líný je od nynějška zavržen! Jen ten, kdo sebere veškerou svou sílu, aby ji **beze zbytku** použil k vydobytí toho nejnnutnějšího pro svou duši, může mít ještě naději na záchranu. Každá polovičatost je totéž jako nic. Také každé váhání a odkládání je již úplně promeškání. Lidstvu není dáno více času, protože čekalo až k

časovému bodu, který tvoří poslední hranici.

Tentokrát mu to samozřejmě není tak usnadněno a také to nebude tak lehké, protože se dosavadním lhostejným loudáním v těchto věcech zbavilo jakékoliv schopnosti vůbec uvěřit v hlubokou vážnost nutného **posledního** rozhodnutí! A **tento** bod je právě největší slabostí a stane se jistým pádem tak mnohých!

Po tisíciletí bylo vykonáno mnoho, aby se vám ujasnila Boží vůle nebo zákonitost ve stvoření, alespoň tak dalece, jak to potřebujete, abyste mohli vystoupat do prvotního stvoření, ze kterého jste vyšli, a abyste se tam vrátili zpět! Ne skrze takzvanou pozemskou vědu, také ne skrze církve, nýbrž prostřednictvím služebníků Božích, proroků starých časů, stejně tak poselstvím samotného Syna Božího. Bylo vám poskytnuto tak prostě a vy o něm doposud jen **mluvíte**, a přece jste se nikdy vážně nesnažili je správně pochopit a ještě méně podle něho žít! Tím bylo podle vašeho líného mínění od vás požadováno příliš mnoho, přestože je to vaše jediná záchrana! Chcete být zachráněni, aniž byste se sami při tom nějak namáhali! Jestliže o tom přemýšlíte, musíte přece dojít k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství jste udělali náboženství! Ke svému pohodlí! **A to bylo falešné!** Neboť jste náboženství postavili na zcela zvláštní, vyvýšený stupeň, stranou od činnosti všedního života! A v tom byla největší chyba, kterou jste mohli udělat; neboť tím jste postavili také Boží vůli stranou od všedního života nebo, což je totéž, vy jste postavili **sebe** stranou od Boží vůle, místo abyste se s ní sjednotili a položili ji do středu života a ruchu vašeho všedního dne! Byli s ní **jedno!** Každé Boží poselství máte přijímat zcela **přirozeně** a prakticky, musíte je vložit do své práce, svého myšlení a do celého svého života! Nesmíte pro sebe z něj

udělat něco osamocené, jak se to nyní stalo, k čemuž přistupujete jen způsobem návštěvníka v hodinách klidu! Kde se snažíte na krátkou dobu poddat zkroušenosti nebo díky či zotavení. Tím se vám to nestalo ničím samozřejmým, co je vám vlastní jako hlad nebo spánek.

Chápejte přece konečně správně: Máte v této Boží vůli **žít**, abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Boží poselství jsou jen cenné pokyny, které **potřebujete** a bez jejichž znalosti a plnění byste byli ztraceni! Nesmíte je proto stavět do skleněné vitríny, abyste je pozorovali jen v neděli v blaženém rozechvění jako něco svatého nebo na toto místo prchali v nouzi a tísní, abyste si tam došli pro sílu! Nešťastní, nemáte poselství uctívat, nýbrž **zužítkovat**! Máte se ho odvážně chopit, ne jen ve svátečním šatě, nýbrž s tvrdou pěstí činorodého života, která nikdy nezneuctívá, nesnižuje, nýbrž každého **ctí**! Klenot září v mozolnaté, hlínou a potem potřísněné ruce mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstěných prstech líného povaleče, který svůj pozemský čas tráví jen rozjímáním!

Každé Boží poselství vám bylo poskytnuto k účasti, to znamená **mělo se stát součástí vás**! Tento smysl se musíte snažit správně pochopit!

Neměli jste je považovat za něco odděleného, co zůstává mimo vás, k čemuž jste si zvykli přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte Slovo Boží **do** sebe, tím každý ví, jak **on** má žít a jak má jít, aby dospěl do říše Boží!

Proto se konečně probudte! Učte se znát zákony ve stvoření. K tomu vám však nepomůže žádná pozemská chytrost ani malé vědomosti technických poznatků; něco tak nepatrného

nestačí na cestu, kterou se musí vaše duše ubírat! **Musíte** svůj pohled povznést vysoko **nad** zemi a poznat, kam vás vede cesta po tomto pozemském bytí, tím vám v tom současně také povstane vědomí toho, proč a také k jakému účelu jste na této zemi. A opět právě **tak**, jak to s vámi stojí v **tomto** životě, zda jste chudí, zda bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo boji, radosti nebo utrpení, naučíte se poznávat příčiny a také účel a stanete se v tom radostnými a lehkými, vděční za prožití, které vás doposud potkalo. Naučíte se vážit si každé vzácné jednotlivé vteřiny a především ji také využít! Zužítkovat ke vzestupu do radostiplného bytí a velkého, čistého štěstí!

A protože jste se sami příliš zapletli a zamotali se, přišlo k vám kdysi jako záchrana Boží poselství prostřednictvím Syna Božího, jakmile varování proroků nenalezlo žádného sluchu. Boží poselství ukázalo vám cestu, jedinou k vaší záchraně z močálu, který již hrozil vás udusit! Syn Boží snažil se vás k tomu dovést podobenstvími! Ti, co chtěli věřit, a hledající přijímali to svým **sluchem**, a přece to nešlo dál. Nikdy se nesnažili podle toho žít.

Náboženství a všední život zůstalo také vám vždy dvojit. Stáli jste vždy jen vedle toho namísto v tom! V podobenstvích objasňované účinky zákonů ve stvoření zůstaly vámi zcela nepochopeny, protože jste je v nich nehledali!

Nyní přichází ještě jednou v Poselství Grálu stejný výklad zákonů ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Je to ve skutečnosti přesně totéž, co kdysi Kristus již přinesl, ve formě vhodné pro **tehdejší** dobu. Ukazoval, jak mají lidé myslet, mluvit a chovat se, aby duchovně uzrávající pronikali ve stvoření vzhůru! Více přece lidstvo nepotřebovalo. Proto není mezery v tehdejších poselstvích. Poselství Grálu přináší nyní přesně totéž, jen v dnešní

formě.

Kdo se konečně podle toho řídí v myšlení, řeči a jednání, **ten tím vykonává nejčistší uctívání Boha; neboť to spočívá jen v činu!**

Kdo sebe ochotně staví do zákonů, koná vždy to pravé! **Tím** ukazuje svou úctu před moudrostí Boží, sklání se radostně před Jeho vůlí, která spočívá v zákonech. Bude tím jejich účinky podporován a chráněn, zbaven veškerého utrpení a pozvednut do říše světlého Ducha, kde se v jásavém prožitku každému nezkaleně zjeví všemoudrost Boží a kde uctívání Boha je v životě samém! Kde každé nadechnutí, každý cit, každý čin je nesen radostiplnou vděčností a je tak trvalým požitekem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá, a proto štěstí sklízí! Uctívání Boha v životě a prožitku samo spočívá v plnění Božích zákonů. Jen tím je zaručeno štěstí. Tak má tomu být v přicházející Říši tisíce let, která se bude jmenovat Království Boží na zemi! Tak mají všichni stoupenci Poselství Grálu stát jako pochodně a jako ukazovatelé cesty v lidstvu.

Kdo to nemůže nebo nechce, ten opět nepochopil poselství. Služba Grálu má být opravdovým, živým uctíváním Boha. Uctívání Boha je první bohoslužbou, která nespočívá ve vnějších věcech, neukazuje se jen navenek, nýbrž žije i v nejskrytějších hodinách v každém člověku a projevuje se v jeho myšlení a v jeho jednání jako samozřejmost.

Kdo se k tomu nechce dobrovolně přiznat, ten se nedožije blízké doby Království Božího, bude zničen, anebo ještě donucen k bezpodmínečnému podrobení se Božskou silou a pozemskou mocí! K dobru celého lidstva, které je obdařeno milostí v této Říši

konečně nalézt mír a štěstí!

1)

duchovní skladby